

## A Remete és a Csavargó

A Remete ott élt a hegy tetején, a sziklás, egyenetlen fennsíkon. Egy vízvájta barlangocskában lakott, ami nem volt nagyobb egy kisebb szobánál. Itt húzta meg magát nyáron-télen, a forráság és a dermesztő hideg elől. Soha nem elégedetlenkedett, nem panaszkodott, semmi nem hiányzott az életéből, semmi nem volt, amit kellemetlenségnek vagy problémának élt volna meg. Minden nap minden percében hálát adott mindenért és mindenkiért. Mindent és mindenkit szeretett, mindenhol segített, ahogy tudott, de nem volt se barátja, se társa hegyi magányában.

Éppen ezért ritka és különleges eseménynek számított, amikor egyik estefelé valami vándorféle kaptatott felfelé az, útnak jóindulattal sem mondható, köves lejtőn. Fáradtan vánszorgott, pedig fiatalabb ember benyomását keltette; már amennyire megviselt ruházatából, nap-hideg-szélről cserzett arcából és ápolatlan sörényéből erre következtetni lehetett. Elszántan haladt felfelé, szemmel láthatóan, a hegy tetejére igyekezett.

A Remete véletlenül lepillantott esti imádsága közben és meglátta a felfelé igyekvő csavargó-külsejűt. Nem csodálkozott, mindent természetesnek, magától értetődőnek tartott. A félelmet sem ismerte, hiszen tudta, hogy élete minden pillanatban Teremtője kezében van, aki vigyáz rá! Egyébként sem különbözött nagyon látogatójától, ami a külsejüket illette...Tehát hálád adott

az alkonyi nap utolsó sugarainál az érkezőért és eléje sietett. A Csavargó eleinte kissé bizalmatlanul szemlélte a hegy lakóját. Megszokta, hogy nem látják szívesen, amióta elhagyta családját, amely megtagadta egy balul sikerült ügylete miatt. Nem is ágált emiatt, odahagyott mindent, azt is ami megillette volna, vándorolni kezdett; azt ette, amit talált vagy kapott, öltözete csúful megkopott, ott aludt, ahol éppen ráesteledett. Eléggé elvadult ettől az életmódtól, így a Remetének is kellett némi idő, amíg meglátta benne a rászoruló Jézust, akin éppen ma és itt segítenie kell. Mosolyogva kezét nyújtott, amit kissé vonakodva fogadott a másik. Aztán beljebb tessékelte vendégét, aki már alig állt a lábán. Nem is kérte magát sokáig, amikor az egyetlen ülőalkalmatosságra mutatott vendéglátója; egy kövekből rakott fekhelyre, amit a ráhordott száraz növények és moha tett pihenésre alkalmassá. Mióta nem feküdtem ilyen kényelmes helyen! - sóhajtott fel, hálásan nézett az öregre és elnyomta az álom. A Remete pedig örült, hogy végre valaki nem szólja le gondosan elkészített fekhelyét, amelyen olyan jókat lehet aludni! - már, ha van rá idő... Ellágyulva nézte az alvó utast - pedig mogorvának tartották sokan. Egészen megfélekedett a maga fáradtságáról, egy darabig a földön ücsörgött, aztán tüzet rakott, - amit maga miatt, még a legnagyobb hidegben sem tett -, hogy ne fájzon a vendége. Ha már égett a tűz, húst is sütött "Jézus"-ának, hogy ne éhezzen, bár ő maga, még a szakadékba esett állatot sem ette meg. De most éppen volt egy darabka nyúlcombja, amit egy jóakarójától kapott. Hálásan nézett az égre, hogy van akinek

odaadhatja az étket és nem kell órákat gyalogolnia, hogy találjon egy nála is szegényebbet. Amikor felébredt a Csavargó, már elég magasan járt a nap. Körülnézett, hol lehet a kedves öreg, aki minden szó nélkül befogadta; nem kérdezte, nem dorgálta, fekhellyel kínálta. De még ételt is készített neki! - örvendezett, amikor megpillantotta a ropogósra sült, illatozó húsdarabot. Máskor nekiesett volna az életmentő eledelnek, de most meg akarta tisztelni az ételt és a készítőjét, ezért, valami vizes edényt keresett, ahol megmoshatná a kezét és az arcát. Talált is odakészítve, mert a Remete lement a közeli forráshoz, és fáradságot nem kímélve felcipelt neki egy vödör vizet - ő maga télen-nyáron lejárt mosakodni, inni; itt fenn nem kellett neki víz; nem evett főtt ételt. Mégis, leginkább azon lepődött meg a vándor, hogy a rádiója, amit állandóan a hóna alatt cipelt hosszú útja során, majdnem ugyanolyan hangosan bömbölt, mint ahogy előző este letette maga mellé. Eddig mindenkit zavart, ki akarták dobni mindenhol, ahová beállított harsogó zene-szerszámaival, mondván, hogy nem lehet normális, aki ilyen hangerővel hallgat rádiót. /De ő nem kötötte az orrára senkinek, hogy nem lehet halkabbra állítani, mert így találta félredobva valahol és inkább így hallgatja, mint sehogy; és ha a élelmet, pénzt soha nem lopott is, elemet mindig szerzett bele, bármi áron./ Közben megérkezett szállásadója friss gyümölcssel az ölében. Hálásan állapította meg, hogy a jövevény az utolsó morzsaig eltüntette az ennivalót és szépen meg is tisztálkodott a mosdóul szolgáló vödörben - amit eddig senkinek a kedvéért nem tett meg makacsságból, sorsa miatti

elkeseredése miatt. Fölszedelőzködött, hóna alá kapta, még mindig elég hangos rádióját és a köszönet szavait kereste, amik csak akadozva jöttek ajkára. Nem csoda! - csavargásai során nem nagyon volt, mit megköszönnie embertársainak. A Remete, akinek a hallása eléggé megsínylette kemény életét, nem is nagyon hallotta, szintén hálálkodott, hogy neki van megköszönni valója, hiszen egy álló napig az ő Jézusát szolgálhatta vendége személyében! Ezzel még jobban megzavarta a Csavargót, aki az egyszerűség kedvéért a Remete vállára tette a kezét...Nem is kellett több...A jó öreg most már mindent megértett...A máskor kemény és rideg-hideg tenyér most puhán és melegen nyugodott a csontos vállon és szavak nélkül is pontosan átadta, ami tulajdonosa szívében lezajlott. Így kellett lennie, mert a sokat próbált, kemény aszkéta enyhén megrázkódott, és valami csodálatos érzés áradt szét egész testében...

A Csavargó lefelé haladva a hegyről még visszanezett, a tekintete hálával és boldogsággal telve. Arra gondolt, fogalma sincs, hogy ki lehet az a "Jézus", akivel összetéveszti a kedves apó, de ha legközelebb erre jár, hoz magával elég elemet, ha már van egy barátja, aki szintén szereti a hangos zenét...

A Remete, akit még mindig majd szétvetett a különös, csodás érzés, a távozó után intve felemelt karjával azt jelezte, máskor is szívesen látja a fiatalembert; pedig még soha, senkit nem fogadott be! - igaz eddig még mindenki bolondnak tartotta sajátos életmódja miatt. Csak az nem fért a fejébe, minek cipel valaki magával ilyen hosszú útra olyan zenélő dobozt, ami még a tücsök ciripelésél is

halkabb? - pedig, mint tudjuk, semmin nem szokott csodálkozni...

Kincses János

## - Álom/valóság?

Álmodtam a minap - írnám,  
Ám inkább csak álmodoztam,  
Révedeztem, forgolódtam,  
... Vártam, ágyam, agyam  
Hátha álommal is kínál.

Hiába; nem kínáltak ők,  
Hanem annál hasznosabbal,  
Álomszerű gondolattal,  
Fantázia foszlánykával...  
-...Szellemes összeesküvők!

Másodpercnyi bevillanás!  
Mindjárt kiáltott is versért,  
Rímes avagy rímtelenért,  
Ódáért, sőt balladáért!...  
- Járna neki! - nem vitás!

Elképzeltem: ezt az élményt,  
Ezt a drámát, hogy oszthatnám?  
Elbeszélés...? - Másra hagynám...  
Inkább talán versben írnám.  
Fogadják ezt most már tényként!

Helyszínét a "történetnek"  
Hagyhatjuk is itt a Földön.

Itt játszódik e rögökön.  
Túl néhány száz emberöltőn  
-... Föld és ember, ha még lesznek...

Hihetetlen, amit láttam...  
- Hegyes-völgyes kép-varázs!  
De nagy gépek felszaggatták  
E kies tér burkolatját,  
És mindazt, mi alatta van.

Mert a földet, anyaföldet!  
- Mióta is?... Eltűntették.  
Beton alá betemették.  
'Okos' padlat alá gyűrték.  
Emléke sincs fűszál-zöldnek!

Mi nem ház, és nem épület,  
Medence és golfpálya sem,  
Ami nem gyár és nem üzem,  
Nem is bánya... Annak üzent  
Hadat a 'mú-' - Ez szédület!

Nincs tenyérynyi zöld; de föld sem!  
Nincsen talaj! - természetes.  
Virág sem nő! Igézetes.  
A teremtett: tökéletest,  
Mindent! mú-burkolat föld el!

Mú-mezőben nő a mú-fű,  
Mú-méh poroz mú-virágot.

Mú-madárnak nyújt mű-ágot  
Lombozata a mű-fának.  
Mú-fényt ad a Naperő-mű!

Mú-szelet fú Szélerő-mű.  
Már tud vihart virtuálni.  
Mú-ég kékjén tisztán látni  
Szintetikus felhőt szállni.  
Eső? - Nem kell. Nincs eső-mű.

Ezért hát a böhöm gépek,  
E mű-világ alá ásnak.  
Földet, termőt ott tálnak.  
Áhitattal körül állnak  
Kik az új vetésre készek.

Azok, kik a "mű"-t már únták,  
Akik valós létre vágytak,  
Írásokban kutakodtak,  
Megértettek rég'-dolgokat,  
Fölélesztik a legendát:

"Magból sarjad ki az Élet.  
Magnak meg kell földben halni,  
Így tud érett kalászt hozni.  
Magvetőknek cipót adni;  
Egészséget, sok víg évet."

Van-e traktor? - sok ekével!  
Vető-, arató-, cséplőgép!



Új szerepben a nyomtató, 's  
Elkészül a sok 'ősi' gép  
- Isten tudja csak: hány D-ben.

Friss rög közé szórnak magot,  
Föld-paplannal betakarják.  
Napot, eget visszahozzák,  
Esővel, fénnel árasztják.  
Hűs szél susog lágy dallamot.

Szájuk elmormol egy imát,  
Szívük ragyog, hogy megtették!  
Szép Földjüket megmentették,  
Új élettel eltűntették,  
Mit a hamis világ kreált.

.....

Így végződött látomásom...  
Jaj! De rá sötét árny vetül!  
.... Gyanús csoport tanácsot ül:  
/Hogy ki vetést messze került/  
Aratáskor jót kaszáljon...